

GAAW MES

DE ADEMBENEMENDE SENSATIE

'Een liefdesverhaal
zoals ik nog nooit
heb gelezen.'

- **Ali Hazelwood**

ANNA MARIA
VOLKOVA

XANDER

ROMAN

Macht

‘Ga je aankleden,’ zegt Jackie, al leunend tegen de deurpost van haar slaapkamerdeur. ‘We gaan uit.’

Lili checkt snel de tijd op haar computerscherm.

Haar huisgenoot ziet het en zucht. ‘Kom op, het is negen uur geweest. We hebben je al dagen niet gezien en zonder jou is er nooit wat aan.’

Lili speelt met haar neuspiercing en denkt na over hoeveel uur ze nog productief kan werken vanavond. ‘Kerr wil dit voorstel binnenkort al hebben.’

Het doet pijn om nee te zeggen. Ze wil graag uit, ze snakt heel erg naar die vertrouwde vrijheid en opwinding van een avondje uit: de zomerse stad, dat straffe van mezcal, sigarettenrook op bomvolle trottoirs, lachen met haar vrienden, een paar uur lang geen verantwoordelijkheden. Ze wil even helemaal niet werken, maar wel de telefoon opzijleggen waar ze steeds maar op kijkt: nog steeds geen reactie. Ze zou zo graag diep ademhalen, dat rusteloze gevoel van ambitie en tekortschieten aan de kant schuiven dat onder het schrijven aan haar knaagt, de spanning van het streven. Maar ze is er bijna. Nog één keer alles goed nalezen, dan is het klaar: het complete eerste concept van haar scriptie, klaar voor beoordeling door haar begeleider. Dan zal ze heel even weer vaste grond onder haar voeten voelen.

Jackie geeft niet op. ‘Kom op,’ dringt ze aan. De make-up van haar lookbookshoot van vandaag zit nog op haar gezicht. Haar felrode haar is fris gewassen en ze ziet er prachtig uit. Achter haar hoort Lili hun vriendin Amina praten aan de telefoon, haar hakken klikken in hun kleine keuken in Williamsburg. ‘We kunnen uitgaan, drinken, dansen en je om middernacht weer thuisbrengen...’

Lili snuift en speelt met haar telefoon. ‘Wanneer ben jij ooit om middernacht thuisgekomen?’

‘Moet je horen wie het zegt...’

‘Een uurtje,’ smeekt Amina, die zich in hun gesprek mengt. Er zit opgedroogde bordeauxrode olieverf op haar handen. Lili vraagt zich af aan welk schilderij ze vandaag heeft gewerkt. ‘Een uurtje, toe nou. Zie dit anders als een interventie. Jezus, we missen je!’

‘Zeg maar tegen haar dat ik stervende ben,’ zegt een verre mannestem indringend door Amina’s telefoon. ‘Dat het einde nabij is.’

Lili rolt met haar ogen. Het is James: een van haar beste vrienden sinds haar bachelor, en Amina’s vriendje. ‘Jamie, wil je nou echt dat ik ga stappen in het FiDi?’ antwoordt ze zo hard dat hij haar kan horen. ‘Het is bijna juni, dan wemelt het daar van de financieel stagiairs.’

‘Hou op, schei uit! Ik moet hier de hele avond op kantoor blijven om op ze te passen. Heb je gehoord van die Goldman-analist die dood neergevallen is, puur van het overwerk? Dat wordt mijn lot, tenzij ik een uurtje rust krijg met drank en een stel mooie meisjes...’

‘Pas op jij,’ waarschuwt Amina.

‘Dit past toch zeker bij jouw socialistische ideeën?’ zegt Jackie plagend tegen Lili. ‘Het afwijzen van de dominantie van arbeid boven vrije tijd?’

Lili lacht en schudt haar hoofd. ‘Ga maar, veel plezier. Volgende week, beloofd.’

Amina slaakt een zucht. ‘Oké,’ zegt ze en ze drukt een snelle kus op Lili’s voorhoofd. ‘Maar ik ga genoeg drinken voor ons allebei.’

‘Wat nou als ik vanavond mijn aanstaande ontmoet?’ vraagt Jackie. ‘Wat als ik die tegen het lijf loop en jij daar geen getuige van bent?’

Lili onderdrukt een glimlach. ‘Ik zeg dit met de allerliefste bedoelingen: dat betwijfel ik ten zeerste.’

Haar telefoon trilt. Met een overweldigend gevoel van opluchting pakt ze hem op, maar het is gewoon een melding van de groepschat met de rest van hun vrienden. Ze voelt de moedeloosheid toeslaan.

Ze hoort Jackie kletsen op de gang terwijl ze haar sleutels pakt en Amina de Uber-prijzen checkt.

Lili bijt op een nagelriem en opent het appje dat ze die ochtend naar haar pleegouders had gestuurd.

(10:37 uur) Hi, alles goed daar, hoop ik? Als jullie het goed vinden wilde ik deze zomer misschien naar Marin komen om een weekje bij jullie te logeren.

Dat was alles. Geen reactie.

Er komt een golf van schaamte opzetten in haar keel. Ze appt ze zelden, ze doet haar best om hun niet tot last te zijn.

Ze kijkt haar kamer rond: stapels boeken met ezelsoren, haar kleine koffer die uit haar kast steekt, in afwachting van misschien een bezoek aan huis, voor het eerst in jaren, een wirwar aan scriptieconcepten op haar bureau, mokken koude koffie, haar halfvolle wasmand, een vuile overall van haar ochtenddienst op de stadsboerderij bij de East River, de woekerende planten op haar vensterbank, restjes wierook, de haastig geschreven post-it op haar agenda om haar eraan te herinneren dat ze spaargeld moet overmaken voor de huur – de slinkende uitkering van de levensverzekering van haar ouders, een zorgvuldig beheerd geldrantsoen dat ze liever nooit wil gebruiken. Haar eigen geld is aan het opraken voordat haar student-assistent-schap weer begint in de herfst.

De deur van hun appartement gaat piepend open. Jackie lacht om iets wat Amina zegt.

Lili voelt ineens een glasheldere steek: hoe gemakkelijk haar pleegouders haar aanwezigheid vergeten, hoe snel haar vrienden haar afwezigheid naast zich neerleggen.

En misschien is ze niet nodig, maar ze kan zich vanavond op zijn minst gewent voelen.

Lili klapt haar laptop dicht. ‘Wacht!’ roept ze. ‘Fuck it, ik ga mee.’

‘Nee, nou ja, mijn lievelingsfilm is *The Wolf of Wall Street*, want dat is zo’n onbeschaamd, onverschrokken portret. Scorsese kijkt echt recht in de Amerikaanse ziel, weet je wel?’

Met een grimas drinkt Lili haar glas leeg.

Als ze haar vrijdagavond moet beginnen met luisteren naar tweedeaars financieel analisten die afgeleiden en handelsopties aan haar mansplainen, heeft ze ook gewoon het recht om hen te laten betalen voor belachelijk dure cocktails en dat uit naam van het proletariaat te

beschouwen als terechte vergelding voor de hypotheekcrisis en kredietdiscriminatie.

De drukke bar wordt bevolkt door de standaard clientèle. Patagonia-bodywarmers met bedrijfslogo's erop, wodka-soda's, veel te glimmende Hublot-horloges en 'Ik heb straks een tafel bij Tao, kom anders ook'.

Terwijl Amina hun Uber bij het appartement liet wachten, had Lili zich snel in een piepklein zwart jurkje van flodderige zijde gehesen, dat ze vorige maand in een tweedehandswinkel had gevonden, haar neuspiercing uitgedaan en haar voeten in hoge sandaaltjes geschoven. Je mag geen kistjes aan, protesteerde Jackie. Dan jaag je die arme jongens de stuipen op het lijf.

Inmiddels zijn haar vriendinnen ergens in de drukke menigte verdwenen. Ze was naar de bar gekomen om nog een drankje te halen en trof daar, zoals te verwachten was, mannen die maar al te bereid waren om dat voor haar te betalen.

'Het is echt een kunst, short gaan op aandelen. De juiste informatie in evenwicht brengen met de juiste macht.' Het is de blonde man van de groep analisten die nu om haar heen staat. Charlie? Christopher?

'Wauw,' zegt Lili. Ze fronst. 'Maar hoe zit dat dan eigenlijk? Kun je ook "long" gaan op een aandeel?' Ze voegt een giecheltje toe voor het effect: dom meisje, leeghoofd, geen master in economie. Het is makkelijk, bijna gênant makkelijk. Hun ego's strelen, op haar lip bijten als ze wel heel moeilijke concepten uitleggen.

'Nou ja, eigenlijk. Het is lastig te begrijpen,' zegt een van de langere jongens, heet hij niet John? Of Josh? 'Het zit zo: als ik appels van je leen voor een dollar en ik verkoop ze aan Matt...'

Terwijl hij haar trakteert op een kleuterachtige uitleg kijkt ze op haar telefoon hoe laat het is. Nog even tot James weer naar zijn werk moet. Dan kunnen ze deze financiële types ontvluchten en naar de rest van hun vrienden gaan.

Ze zou vanavond graag geneukt worden, denkt ze, met een blik over de bar.

Ze zou graag keihard worden gedwongen in haar lichaam te zijn, uit haar hoofd. Ze zou graag worstelen, vastgepind totdat het meedogenloze gonzen van haar gedachten wordt gesmoord: het onbeantwoorde

appje, haar scriptie, de steeds dichterbij komende horizon van haar afstuderen, volgend jaar, de onzekerheid en instabiliteit die weer toeslaan, zoals altijd. Ze wil dat het allemaal even stopt, ze wil stilte die haar ruimte geeft om te ademen. Maar ze weet dat ze waarschijnlijk alleen maar teleurgesteld zal zijn door wat ze vanavond gaat meemaken.

Als de jongen even niets zegt, trekt Lili een gezicht alsof ze het even niet meer snapt. ‘Maar hoe weet je nou dat de aandelenkoers gaat dalen?’

Achter haar klinkt een laag en honend gelach.

Ze werpt een scherp fronsende blik over haar schouder. ‘Is er iets?’ vraagt ze aan de man die achter haar bij de bar staat.

Fuck.

Hij is... bloedmooi.

Lang, brede schouders, soepel in zijn bewegingen, met dik zwart haar en aristocratische gelaatstreken: hoge jukbeenderen en een elegante, rechte neus. Sterke kaaklijn, korte stoppelbaard en lippen die een glimlach suggereren onder intelligente, donkere ogen. Hij draagt een zwart pak, geen stropdas, de boord van zijn overhemd fris gesteven tegen zijn nek. De bovenste knoopjes zijn los.

‘Dat “leg me eens uit hoe short selling werkt” is toch wel zo’n beetje uit, of niet?’

Brits. Duidelijke, welopgevoede klanken. Een vleugje warmte, onder gepolijste ruwheid.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Lili bits.

Het is een drukke bar, maar de man gebaart naar de barman – een glimp van manchetknopen – die binnen een seconde bij hen staat. ‘In mijn tijd werd het te vaak ingezet, maar het doet me deugd te zien dat het nog steeds iets oplevert. Cognac, met ijs,’ zegt hij tegen de barman.

‘Oké, als je uitgepraat bent,’ zegt ze, terwijl ze zich weer omdraait naar de analisten en ziet dat die verdwenen zijn in de menigte. Een van hen werpt nog een heimelijke blik haar kant op. Niet naar haar, maar naar de man naast haar.

Ze fronst.

Weer een laag lachje. Het ijs in zijn drankje rinkelt tegen het glas. Haar buik voelt ineens gespannen.

‘Waarschijnlijk maar beter ook. Het leek me toch al niet dat je mee naar huis wilde met iemand die een appartement deelt ergens in Murray Hill. Mag ik je een drankje aanbieden?’

‘Eén drankje,’ zegt ze, zichzelf dwingend om er streng bij te klinken. Ze weet niet zeker of die strenge toon voor zichzelf of voor hem bedoeld is. ‘Ga jij me nu proberen uit te leggen wat shorten is?’

Hij grinnikt, zijn tanden glanzen in het schemerige licht.

‘Alleen als je het vriendelijk vraagt.’

Het blijft niet bij één drankje.

Want Aleksandr – zo heet hij, zijn stem zakt even naar een lager register, met hardere, rijkere tonen onder het Oxbridge-vernisse, continentaal, oosters, vergulde iconen – kijkt niet geschokt of ongemakkelijk wanneer ze begint uit te leggen hoe de EBITDA onrendabele, door durfkapitaal gefinancierde bedrijven in staat stelt de arbeidersklasse te blijven uitbuiten door het steeds minder waarschijnlijke vooruitzicht van groeipotentieel op de lange termijn voor de volledig witte Sand Hill Roadbestuurders. Of als ze begint te schelden op hoe private-equitybedrijven verkapte bedrijfsveroveraars zijn die Amerika samen met managementconsultants leegvreten. Of als ze de weerzinwekkende hypocrisie aan de kaak stelt van hedgefondsen die de pensioenen van leraren en brandweerpersoneel beheren.

In plaats daarvan glimlacht hij, een uitdrukking die flirt met een grijns – en ja, die neigt naar neerbuigendheid, maar ze gaat ervan uit dat dat is omdat hij ouder is, al kan ze niet precies inschatten hoeveel ouder, misschien tien jaar, misschien meer – en hij deelt zelf net zo goed uit. Hij daagt haar uit over haar felheid wat betreft de negatieve gevolgen van investeringen van multinationals in ontwikkelingslanden – ‘Godsamme, dat noemen we dus niet meer de derde wereld,’ zegt ze. ‘Het is geen Koude Oorlog meer. Hoe oud ben je, veertig?’ – en of instabiliteit in feite inherent is aan het Harrod-Domarmodel. ‘Je bent van de neoklassieke economie, maar natuurlijk,’ gromt ze. ‘Je zult ook wel geloven dat de markt zichzelf reguleert.’ En of neoliberalisering van ontwikkelingshulp wel echt verantwoordelijk kan worden gehouden voor het ontstaan van machtsvacuüms in het Midden-Oosten.

Terwijl ze overspoeld raakt door de zware warmte van haar drankjes, pakt Lili haar telefoon en informeert ze waar en wanneer hij geboren is: 3 januari 1977, om zeventien minuten voor twee 's nachts, in Leningrad, bevroren grachten, mandarijnenschillen in de sneeuw, lege pleinen, sneeuwvlokken op wimpers, minimale bezetting in het ziekenhuis, mensen die hun vrije dagen opgenomen hadden vanwege het nieuwe jaar. Als ze zijn geboortehoroscoop opzoekt, lacht hij niet spottend en vraagt hij niet: 'Je gelooft toch niet echt in die bullshit, hè?'

In plaats daarvan buigt hij zich wat voorover en luistert terwijl zij door de huizen van zijn horoscoop bladert.

'Steenbok, dat snap ik wel. Maar jezus, Ram als ascendant, echt?'

'Hoezo, Ram? Je zei net Steenbok.'

'Iedereen heeft uiteraard meerdere sterrenbeelden. Let eens een beetje op.'

'Oké, en dan?'

'Dus, je maan – Schorpioen. O. Dat is jammer.'

'Pardon?'

'Ik bedoel, dat raakt niet eens aan de andere huizen...'

Het gewicht van zijn aandacht is verslavend. Hij luistert aandachtig, weerlegt haar argumenten en trekt een wenkbrauw op als ze te ver gaat. Ze geniet er op de een of andere manier van dat hij haar nooit in de rede valt.

Een paar keer betrapt Lili hem erop dat hij naar haar mond kijkt, zo kort dat ze het had kunnen missen. Ze voelt dat ze zou willen dat hij zijn blik daar langer liet rusten. De bar is ramvol en ze zit met haar lichaam naar hem toe gedraaid. Dichtbij genoeg om zijn aftershave te kunnen ruiken, een mix van koude nachten en warme amber die zich vermengt met de lichte prikkeling van alcohol op haar tong. En ze kijkt naar zijn mond, zijn witte tanden, als hij iets zegt over economisch neokolonialisme, en...

'Wil je met me mee naar huis?' Zijn stem snijdt dwars door het rumoer om hen heen.

Lili glimlacht breed, ze kan er niks aan doen. Ze stuurt snel een appje naar haar vrienden. Hij heeft buiten een limousine staan.

Hij raakt haar niet aan in de auto, zoals ze had verwacht. Het is een

beetje vreemd. Ze gaat toch zeker met hem mee naar huis? Eén nacht, vrijblijvende seks: misschien kan ze hem zelfs zover krijgen dat hij het een beetje ruw doet. Terwijl ze probeert aandacht te schenken aan zijn ideeën over Von Mises en beperkte overheidsinterventies, spannen haar vingers zich van de onderdrukte behoefte om hem aan te raken, om over de achterbank te kruipen en boven op hem te gaan zitten. Hoe zou zijn baard schuren tegen haar handpalmen?

Maar als zijn chauffeur stopt in Tribeca, in een donkere, rustige straat, weet ze niet wat ze ziet. Fronsend kijkt ze omhoog naar het gebouw – met een gietijzeren gevel, een van die prachtige omgebouwde oude fabrieken of pakhuizen – en is even afgeleid van haar wazige gedachten over seks. Dit is niet waar ze had gedacht dat een man als hij zou wonen: downtown, met een onopvallende voordeur die je zo aan zou kunnen zien voor de personeelsingang van een van de kunstgaleries op de begane grond, een donkere, smalle foyer, strak en discreet, een portier die eruitziet als iemand die is ingehuurd bij een beveiligingsbedrijf.

In de lift – vijf verdiepingen, hij drukt op de derde – leunt ze tegen de muur tegenover hem, scherp van de drank en brutaal. ‘Niet genoeg geld voor het penthouse?’ vraagt ze pesterig.

‘Nee, de rest van het gebouw bestaat uit sociale huurwoningen.’

Ze kijkt hem boos aan. ‘Hilarisch.’

Hij grinnikt. ‘Echt niet te geloven hoeveel belastingvoordeel me dat oplevert.’

De liftdeuren glijden open met een zacht, kalm geluid dat rijkdom uitstraalt.

‘Woon je hier echt?’

‘Ja.’

Lili stapt de lift uit en draait langzaam rond om de loft in zich op te nemen. De plafonds, de hoge ramen, het uitzicht op de smalle straatjes van Tribeca bij nacht. Aan de andere kant van de kamer wordt de muur gedomineerd door een gigantisch schilderij: een beige doek met donkere krassen, felle krabbels, onderbroken door tinten rood, oranje, wit en blauw. De geordende chaos gaat over in graffiti, gewelddadig als Twombly's *Leda en de zwaan* of *De val van Hyperion*.

‘Verbaast je dat?’ vraagt hij.

‘Wel een beetje. Ik dacht dat je meer het type 81st en Fifth was. Je weet wel, rondjes rennen om het reservoir in Central Park, maatpakken van Brioni, lunchen bij San Pietro...’

‘Sprekend.’

‘Stil, ik was nog niet klaar,’ zegt ze met een beschuldigend opgeheven vingertje.

Er verschijnt een glimlach om zijn lippen. ‘Huis in Bridgehampton, kinderen op een daltonschool...’

‘Ik ben niet getrouwd.’

Lili weet niet waarom dat haar maag doet omdraaien.

‘Heb je iets te drinken?’ vraagt ze. Plotseling nerveus draait ze zich om, op zoek naar een barwagen – te snel. Ze verliest haar evenwicht en ineens komen er een duur tapijt en gerestaureerde houten vloer op haar af.

Armen breken haar val. Een hand blijft liggen op de plek waar haar nek en schouder samenkomen.

‘Jij hebt geen drankje meer nodig, lieverd.’

Er gaat een rilling langs haar ruggengraat. Zijn strenge en kalmerende stem trekt over haar hoofdhuid, op de een of andere manier zowel geruststellend als gevaarlijk. Het zorgt ervoor dat ze naar hem toe leunt zodat zijn greep om haar nek verschuift en zijn duim over haar luchtpijp strijkt.

Lili’s ogen worden groot.

Aleksandr trekt een wenkbrauw op. ‘Nee?’ fluistert hij, zijn adem tegen haar lippen.

Ze stort zich naar voren en kust hem zo intens dat ze struikelt.

Ze wurmt haar jurk van haar schouders – een plotselinge zucht die niet van haar is, de vage herinnering dat ze geen beha aanheeft – verwoede vingers die zijn shirt losknopen – schoenen die uitgeschopt worden – een veel te groot bed, lakens die te zacht zijn – haar nagels die over zijn hoofdhuid krassen en dan de manier waarop hij bijna gromt als hij haar tegen het matras duwt – haar ondergoed over haar dijen, bungelend om haar enkels, te ongeduldig om ze weg te schoppen – en de warmte van zijn mond in de holte van haar keel, heet haar borsten opeisend – een streling van zijn handpalm over de binnenkant van haar dij, een koud spoortje als ze beseft dat hij een ring

draagt, vlak voordat hij twee vingers in haar laat glijden, een plotse-
linge uitrekking die pijn zou moeten doen, maar die gemakkelijk gaat
omdat ze nat is, zo fucking nat – en hij geeft niet toe, hij houdt haar
tegen het bed gedrukt. Ze zoekt naar zijn riemgesp, voelt hem hard
door zijn broek heen, en...

Dan ineens is zijn gewicht verdwenen. Lucht en leegte stromen om
haar heen en ze weet niet hoe ze het heeft.

‘Ga op je knieën zitten.’

Snel, zonder het te overdenken – zonder zelfs maar te overwegen
om nee te zeggen – doet ze wat hij zegt. Ze weet haar handen en
knieën amper te vinden voordat hij achter haar staat, en warmte zon-
der waarschuwing bij haar binnendringt.

‘O.’ Lili laat zich op haar ellebogen vallen. Uitgerekt en vol, haalt ze
hijgend adem, haar witte knokkels klemmen zich vast aan de lakens.
Het is bijna te veel.

‘Sssj,’ mompelt hij als hij een hand op haar nek legt. Hij streelt de
inkepingen van haar wervels, de delicate botten van haar ruggen-
graat. Het is een rustgevende aanraking die volkomen losstaat van
hoe hij haar dan begint te neuken: langzame bewegingen van zijn
heupen, die haar verleiden om dieper in de lakens weg te zakken, nog
een beetje meer te ontspannen – voordat hij weer hard in haar stoot
en ze huivert.

‘Je moet afgericht worden,’ zegt hij. Het gekreun dat hij dan uit haar
dwingt is bijna dierlijk. Alle gedachten verdwijnen uit haar hoofd.
Alleen haar lichaam, vol van gevoelens en van hem, als hij haar tegen
zijn bed neukt alsof ze het niet verdient om te lopen, alsof hij haar in
zijn lakens wil verstikken.

En dit, dát is wat ze wil. Het verblekende van seks, tranen en mas-
cara op het kussen, het geluid van haar smeken – want dat is wat ze
doet, beseft ze, onder zijn zware handen op haar lichaam – ze smeekt
hem om meer met nauwelijks samenhangende woorden.

Ze heeft altijd een voorkeur gehad voor ruwe seks, maar dit...
De verbluffende golf van verrassing – niemand heeft haar ooit zo
geneukt – maakt snel plaats voor de opluchting van het loslaten.
Angsten, mislukkingen, tekortkomingen, ze heeft er even geen con-
trole meer over. Eindelijk. Ze voelt hoe ze wegglijdt, het voelt als de

bevrijding die ze zich altijd heeft voorgesteld en die nooit echt heeft mogen smaken.

Pijnlijke greep, genadeloos tempo: hij drukt de adem uit haar longen, zodat ze alleen nog korte teugen lucht krijgt. Ze kan niet meer helder zien, niet helder denken, haar gedachten vallen uit elkaar en ze wil meer. De druk neemt toe, de hitte in haar, en Lili reikt omlaag, haar vingers tussen de lakens en haar huid.

Haar arm wordt met een ruk weggehaald, achter op haar rug gedraaid.

‘Je komt verdomme pas klaar als ik je dat opdraag,’ beveelt Aleksandr.

Die gedachte maakt haar wanhopig en ze kreunt tussen haar opeengekleemde kaken. ‘Nee, alsjeblieft, alsjeblieft...’

Hij grijpt haar haren in zijn vuist. Hij zet haar rechtop en trekt haar tegen zich aan, haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Je zegt geen nee tegen mij,’ fluistert hij in haar oor. ‘Je neemt wat ik je geef.’

Hitte stroomt door haar heen, zijn woorden wekken het soort verlangen op dat ze vaak heeft onderdrukt, verbeterd, begraven. Zijn hand vindt haar nek. De spieren in haar keel spannen zich onder zijn greep terwijl ze slikt en bijna geen lucht meer krijgt.

Lili legt haar handpalm over zijn greep en knijpt in zijn pols.

Neem meer, denkt ze.

Alsjeblieft, neem nou meer.

‘Harder,’ fluistert ze hees. ‘Alsjeblieft, harder.’

Een kreun tegen haar haar. Zijn greep om haar keel verstrakt. Het ritme van zijn heupen wordt dieper en in zijn armen heeft ze het gevoel dat ze niets is. Deze nieuwe hoek raakt een diepte in haar die haar heupen doet samentrekken, de druk onder in haar ruggengraat wordt heter – harder, donkerder, iets wat verpletterend en allesomvattend aanvoelt als pijn, maar met de zoete smaak van genot.

Zwarte vlekken flikkeren voor haar ogen. Ze proeft stilte aan de rand van haar geest – daar is het, eindelijk.

‘Neem het, schatje, zo ja, kom op, zo ja...’

Lili heeft niet door dat ze jammert, hulpeloze snikken die vastzitten in haar keel, totdat ze zijn zachte woorden registreert.

Dan slaakt ze een kreet van frustratie, want haar lichaam houdt

zich nog altijd vast aan haar gedachten. Meer, ze wil dat hij haar verder duwt, ze wil geen beslissing hoeven te nemen, ze wil niets meer hoeven kiezen, weg met haar verantwoordelijkheid.

Lili duwt tegen hem aan. Begint erom te vechten: om een helder, donker moment van niets, een ademhaling die niet komt.

En hij heeft het door. Haar honger. Niemand ziet het ooit.

Een zware hand drukt haar terug tegen de lakens. Zijn greep om haar keel verslapt niet. Het doet verdomd veel pijn, de kracht van zijn heupen tegen de hare die alsmaar toeneemt en de druk van die pijn vermengd met de bevrijding van haar genot maakt haar geest open en stil.

De druk op haar keel, het inperken van haar ademhaling, zijn duim op haar polsslag: Haar wereld krimpt tot alleen die dingen en haar greep op de lakens wordt een spasme, doorweekt van het zweet. Het voelt alsof ze niets was voordat hij haar hiertoe dwong, bijna schreeuwend – vóór deze overweldigende verpulvering als hij zo diep in haar is als hij maar kan, zijn hand om haar keel – en de angstaanjagende vrijheid van het idee dat hij nog verder kan gaan – zijn greep aanpassen, puur gewicht op haar luchtpijp – dat hij alles kan uitvegen tot er niets anders van haar overblijft dan een afnemend ademhalen...

De stilte stort op haar neer. Een spectaculair opbloeien van hitte die haar van zichzelf ontdoet.

Terwijl haar zicht vervaagt, vraagt ze zich af of hij op tijd zal loslaten.

Licht kruipt naar binnen.

Een onbekende kamer, zachte lakens.

Ze duwt zich op haar ellebogen omhoog en huivert van de pijn in haar heupen, om haar keel. Ze knippert met haar ogen tegen het ochtendlicht en probeert te snappen waar ze is.

Een zalmkleurige krant ligt onder een ontbijtblad aan de andere kant van de kamer. Vers sinaasappelsap, zwarte koffie. Stoom die ervan afslaat.

Beweging naast haar in het bed. Ineens wordt haar aandacht getrokken door een breed silhouet: een kluwen lakens, een rug die

naar haar toegekeerd is, een breed vlak van huid, slaperig-warrig donker haar...

O, fuck.

Geluidloos glipt Lili uit bed. Ze pakt haar jurk en schoenen, drinkt snel een glas water uit de ronduit obsceen extravagante keuken en sluipt de loft uit.

Ze belegt een spoedvergadering in Domino Park.

‘Wat weet je over hem?’

James neemt een grote slok van zijn ijskoffie. ‘Nou, hij werkte vroeger met mijn vader, bij Goldman,’ begint hij. ‘Is in Londen begonnen. Na wat ruzie over opvolging binnen het bedrijf is hij overgestapt naar BlackRiver, wat mijn vader hem volgens mij nooit echt heeft vergeven. Hij zei dat BlackRiver niets zou worden. Nou, moet je zien hoe dat is afgelopen: het is nu de grootste schaduwbank, de grootste vermogensbeheerder ter wereld, enzovoort. Maar goed, hij werkte een poosje vanuit hun kantoor in Hongkong. Nee, wacht, misschien was het Shanghai? Hoe dan ook, hij overzag hun uitbreiding in Zuidoost-Azië, enorme fusies en overnames, werd aangetrokken om de hele operatie ook binnen EMEA te integreren. En tijdens de recessie is hij weer teruggekomen naar het hoofdkantoor. Op de een of andere manier kreeg hij de Fed, de Federale Bank van de vs, zover om het volledige beheer van de reddingsoperatie, alle besmette activa, uit te besteden aan BlackRiver – onder de tafel, dus letterlijk zonder concurrerende biedingen. Mijn vader was woest. En nu staat hij dus aan het hoofd van de hele boel. Hij is een fucking genie in riskmanagement, heeft een waanzinnig AUM opgebouwd voor het bedrijf...’

‘In begrijpelijke taal graag, Jamie,’ valt Jackie hem in de rede.

‘Hij is een grote speler,’ concludeert hij. ‘Aleksandr Petrov. Echt gigantisch.’

‘Is hij Russisch?’ vraagt Jackie.

‘Ja, maar niet echt. Ik bedoel, de Fed zou niet zo vaak met BlackRiver samenwerken als hij niet deugde. De *Journal* maakte een paar maanden geleden een hele heisa over zijn achtergrond, toen de oorlog in Oekraïne uitbrak. Maar het blijkt dat hij in de jaren negentig zijn staatsburgerschap al heeft opgegeven en alle banden al had verbroken

toen hij als tiener uit Rusland vertrok. Het is niet echt bekend geworden in de pers – mijn vader klaagde daar nog over, waarschijnlijk omdat hij het politiek gezien jammer vond – maar hij heeft ook best veel gedaan om Oekraïne aan middelen te helpen. Kiev heeft Black-River ingeschakeld om een bank op te zetten voor de wederopbouw na het conflict, dat soort dingen.’

‘Is hij voor of na het uiteenvallen van de USSR vertrokken?’ vraagt Lili.

‘Daarvoor, geloof ik.’

‘Waarom is hij weggegaan?’

James haalt zijn schouders op. ‘Weet ik niet precies. De oude wereldorde die instortte, het begin van een nieuw tijdperk, de morele rechtvaardigheid van het kapitalisme die de overhand kreeg? Als je het echt zo graag wilt weten ken ik wel een paar mensen uit de investeerderswereld. Die hebben vast een dossier over hem.’

‘Nee,’ zegt ze, te snel. ‘Nee, hoeft niet.’

Amina, die in het gras ligt, begint te grinniken. ‘Was de seks dan zo goed?’

Lili kijkt haar boos aan.

Het is vast heel stom. Denken dat ze alles kon laten gaan – ‘Ga op je knieën zitten’, zijn greep om haar keel – gewoon oplossen in het niets. Die verbijsterende kick van het loslaten, de opluchting van die stilte.

Nadat ze haar Citi Bike op Mercer Street heeft geparkeerd, rent ze Spring Street af naar het adres dat Jackie haar heeft gestuurd, smekend of Lili haar de hakken wilde komen brengen die ze thuis was vergeten.

(9:34 uur) Please Lili, ik smeed je

(9:34 uur) je komt er toch gewoon langs?

(9:34 uur) alsjeblieft, ik zal een week lang
de compost buiten zetten, BELOOFD.

En dan gaat ze naar campus, *uptown*. Terwijl ze de toeristen ontwijkt die Broadway overspoelen, houdt ze de tas met Jackies schoenen vast. Ze is al te laat.

‘Lili.’

Een bekende stem. Als de herfst, als rijkdom: een complexe warmte van oude bibliotheken, zacht gelach, zware manchetknopen...

‘O. Hi.’

Daar zit hij, op een bankje bij het open raam van Balthazar.

‘Kom erbij,’ zegt Aleksandr, terwijl hij zijn krant opvouwt. Hij legt hem op de tafel naast een halflege kop koffie. Zijn blik, helder en monsterend, doet haar blozen.

Lili blijft staan op straat. Dat zou ze eigenlijk niet moeten doen.

Aleksandr knikt naar de lege plek tegenover hem.

Vijf minuten. Ze blijft vijf minuten.

Ze duikt het restaurant in.

Het is te luxueus en te intens voor een ontbijt – donkerrode leren stoelen, verschoten saffraankleurige muren, oude aangevreten spiegels, hoge tinnen plafonds – maar ontbijt is wat er om hen heen wordt rondgebracht, eggs benedict en bloody mary’s, terwijl ze op het bankje schuift.

‘Dus mensen eten hier echt?’ vraagt ze. Ze lacht geforceerd, in een poging om wat dit ook is te ontkrachten. Vanbinnen begint een soort zenuwachtige snaar te trillen.

De glimlach om zijn mond verandert in een grijns. ‘Blijkbaar. Koffie? Iets eten?’

‘O, nee, ik ben...’

‘Nog een zwarte koffie,’ zegt Aleksandr tegen de ober die is komen opdagen. ‘De omelet, wentelteefjes, *oeufs en cocotte*. En dan allebei de eggs benedict en welke zoete broodjes ook maar het verst zijn.’

De ober vertrekt en Aleksandr kijkt haar weer aan.

‘Dus, Lili.’ Zijn tong houdt haar naam vast. ‘Maak je er een gewoonte van om weg te rennen na het neuken?’

Dat obscene woord met zijn accent – formeel, afgekapt met een ondertoon van Russische ruwheid, zijn geschiedenis die ze in de dagen sinds die nacht heeft uitgezocht tijdens Google-zoekopdrachten die ze met tegenzin begon en die ze afsloot met een dichtgeklapte laptop – is goddeloos.

De ober komt terug met haar koffie. Aleksandr kijkt niet weg, zijn vage glimlach blijft onverstoort.

Er zitten nog steeds blauwe plekken op haar heupen. Schaduwen bij haar keel. Ze had vanochtend met haar vingers over de plekken gestreken, teleurgesteld dat ze al vervagen.

Lili pakt de kop hete koffie op. 'Moet jij niet aan het werk zijn?' vraagt ze. 'Het is midden in de week.'

Aleksandr trekt een wenkbrauw op. 'Ze kunnen wel een paar uur zonder mij.'

Ze zou eigenlijk woest moeten zijn om die mix van neerbuigendheid en amusement. In plaats daarvan wil ze gaan liggen en al haar vrije wil afzweren, gedwongen worden om weer los te laten, zoals die nacht.

Ze dwingt zichzelf om te slikken. 'Weet je, die hele branche van jou is door en door verrot,' zegt ze onhandig. Ze is zich er terdege van bewust dat ze er niet uitziet zoals die nacht. Haar neuspiercing zit weer op zijn plek, er zit vuil onder haar nagels van de extra diensten die ze de afgelopen week op de boerderij heeft gedraaid, haar haar is slordig opgestoken en ze draagt een kort rokje met combat boots. Ze zoekt naarstig naar intellectuele argumenten om afstand te scheppen, om hem terug te dringen. 'Je helpt de walgelijk rijken om nog rijker te worden. Het enige wat je doet is systemen van onderdrukking en ongelijkheid versterken ten gunste van de elite. Er zouden eigenlijk helemaal geen miljardairs mogen bestaan.'

'Is dat zo?' zegt hij. Zijn arm rust op de rugleuning van de bank, zijn schouders breed onder de snit van zijn pak. Hij neemt ruimte in, alsof hij het middelpunt is van dit hele godvergeten restaurant. 'En jij? Wat doe jij?'

'Ik ben een radicaal anarchistische freegan-tarotkaartenlezer met een sterk communistische inslag,' zegt ze droogjes. Ze probeert niet naar zijn vingers te staren – zijn mond – als hij een slok koffie neemt. Ze probeert al haar verlangens de kop in te drukken. '*Eat the rich* en zo, je weet wel.'

'Volgens mij sluiten anarchisme en communisme elkaar uit,' mijmert hij.

Lili verstijft.

'Maar ik weet niet precies wat de jongelui van tegenwoordig aanhangen,' geeft hij toe. 'Toen ik studeerde, gaven we Karl Marx nog aan elkaar door. Maar zijn werk zal nu wel passé zijn.'

‘Waar heb je gestudeerd?’ vraagt ze, voordat ze zich kan inhouden.
‘Engeland. En toen Boston.’ Hij trekt zijn mouw recht en controleert uit gewoonte of zijn manchetknopen goed zitten.

Lili drukt haar nagels in haar handpalm.

‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord,’ zegt hij. ‘Wat doe jij eigenlijk?’

‘O. Juist. Eh, ik werk aan mijn master.’

‘Wat studeer je dan precies?’

‘Economie,’ mompelt ze.

Aleksandr grinnikt, alsof hij haar betrapt heeft. ‘En je had een lesje nodig van tweedejaarsanalisten over het shorten van aandelen? Waar studeer je?’

‘Aan Columbia.’

‘Indrukwekkend.’

Ze zet zich instinctief schrap, maar hij bedoelt het blijkbaar helemaal niet spottend. Het klinkt alsof hij haar complimenteert.

Neem het, schatje – zo ja, kom op, zo ja.

Ze neemt een slok hete koffie.

‘Wat ben je daarna van plan?’ vraagt hij. ‘Je bent bevriend met de zoon van Green. Investment banking?’

‘Echt niet,’ antwoordt Lili, geïrriteerd dat hij iets over haar weet, ook al is het alleen maar dat ze bevriend is met James. Ze vraagt zich af wat hij nog meer te weten is gekomen.

‘Ik wil graag iets goeds doen in de wereld – UNHCR, het Ontwikkelingsprogramma, ECOSOC. Misschien de hegemonie van het westerse kapitalisme ontmantelen als undercover bij de Wereldbank of het IMF. Een deel van de schade ongedaan maken die jullie aanrichten.’

‘Wat een heilige.’

Dat is wel spottend. Ze kijkt fronsend – op het punt om iets terug te zeggen – als haar telefoon trilt.

‘Shit.’ Jackie. ‘Ik moet gaan, ik ben al te laat voor een vriendin...’

Aleksandr staat op als zij opstaat, elegant terwijl zij omhoogkrabbelt.

‘Eh,’ zegt ze, terwijl ze naar hem opkijkt. ‘Dus, nou, tot ziens dan maar...’

Hij pakt haar telefoon uit haar hand. Hij typt een telefoonnummer in en dan gaat zijn eigen telefoon af in het borstzakje van zijn pak.

Hij haalt hem tevoorschijn en glimlacht, voordat hij haar telefoon teruggeeft.

‘Tot ziens, juffrouw Marwan.’

Als Lili halverwege de straat is, werpt ze nog een blik over haar schouder.

Hij heeft zijn krant weer voor zich maar kijkt over de rand naar haar.

Aleksandr lacht smalend, en ze bloost.